

Entrevista

Les dones en els camps de concentració nazis.

A continuació teniu una entrevista a una dona imaginària dins d'un camp de concentració, a partir de la informació real que disposem, segons el treball de recerca de l'alumna Judit Campo.

1. Per quin motiu creus que vas anar a parar a un camp de concentració nazi?

Per la meua ideologia, jo era i continuo sent republicana. En aquell moment formava part d'un grup de refugiats republicans i em trobava a França, fugint de la Guerra Civil, quan ens van agafar els nazis, per sorpresa, a unes quantes.

2. Quins van ser els teus sentiments en arribar al camp?

Fàstic i pena alhora en veure les deportades que portaven temps allà, impotència perquè no trobava la manera d'ajudar aquelles dones i sortir jo mateixa d'allà, els meus ulls no podien creure el que estaven veient. Por que m'arribés la mort aviat o de pensar que hauria de patir durant, qui sap quant de temps, les barbaritats que s'arribaven a produir al camp de concentració.

3. Vas haver de veure, arribar com es portaven alguna familiar o coneguda directament a la cambra de gas?

No, la veritat és que en aquest sentit vaig tenir sort i no em vaig haver de separar de la meua gent només arribar al camp. Vam trobar un recolzament molt gran les unes amb les altres i trèiem forces d'on podíem per continuar vivint.

4. Com et vas sentir quan et van afaitar, et van fer despullar i et van fer la revisió vaginal?

Malament, naturalment. Em sentia una dona bruta, impotent. No hi havia cap tipus d'higiene i utilitzaven els mateixos estris, de vegades sense rentar-los ni res, per a totes les dones. Era veritablement horrorós. Em feien avergonyir del meu propi cos i sentir-me el pitjor del món.

5. Va ser fàcil per a tu relacionar-te amb la resta de les internes?

La veritat és que sí. Al camp, es creaven "famílies" i ens cuidàvem totes mútuament també es creaven xarxes de solidaritat. Quan alguna de nosaltres necessitava menjar més pel que fos, reuníem una mica de menjar de tots els plats i n'hi donàvem. Els

diferents idiomes al principi eren un impediment però amb el pas del temps deixava de ser-ho. Ens enteníem amb gestos mitjançant d'altres internes que ens feien de traductores. També vam arribar a crear el nostre propi vocabulari barrejant idiomes o fent servir paraules que ja existien, però utilitzant-les amb un significat diferent.

6. Vas patir en pròpia pell o bé alguna dona propera a tu va patir algun experiment?

Gràcies a déu a mi no em van sotmetre a cap experiment. Alguna vegada sí que vaig creuar alguna mirada que expressava sentiments de tristesa amb alguna d'aquelles dones o alguna altra paraula però per sort no vaig haver de patir-ho de molt a prop.

7. Vas rebre algun càstig fort?

Sí, em van castigar perquè van registrar un dia els barracons i, sota el meu matalàs, van trobar-hi menjar que havia agafat de la cuina aprofitant que m'havien encarregat pelar patates per al dinar. Em van castigar durant un mes, entre altres coses vaig haver d'executar que havia fet un sabotatge a la fàbrica on havien estat destinada per treballar i l'havien descobert.

8. El menjar era insuficient això sempre ha estat clar. Com portaves això de tenir gana i no poder menjar res de res?

Doncs, al principi, va ser molt dur jo estava grassoneta i menjava molt, tot el que volia i quan volia. En realitat, vaig començar partir fam quan em van agafar a França però, al camp, encara va ser pitjor, ningú pot aguantar tot el dia treballant, amb un cafè i un litre de brou. Amb el temps, em vaig anar acostumant a passar gana i a no patir tant per això, el millor era fer-se la idea i acceptar-ho encara que fos difícil de suportar.

9. Alguna situació al camp que t'hagi marcat?

La veritat és que tot et marca, és una situació molt diferent, allò no es podia considerar vida però, el que et marca més, es veure com ets tractada com si no fossis una persona i veure com la gent va morint, però no de morts naturals sinó que morien apallissades, executades, a les cambres de gas, a causa dels experiments i algunes se suïcidaven perquè no suportaven més la situació. Havies de veure tot allò amb els propis ulls. De veritat, espero que no torni a passar mai més.